

РЕШЕНИЕ

№ 1702

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5940** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Т. Ву, [дата на раждане], гражданка на В., притежаваща паспорт тип Р № С5414189, изд. на 11.06.2018 г. във В., валиден до 11.06.2028 г., чрез адв. И. З. от САК, адрес: [населено място], [улица] срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ по подадено заявление №23000153 от 13.03.2023г., постановен от Атушка М., консул при Посолството на Република България в [населено място].

В жалбата се твърди че атакувания административен акт е незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречащ на материално-правни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Също ,че липсват мотиви в обжалваният административен акт, а само бланкетно е посочена нормата на чл. 10, ал.1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ. Твърди се още за извършено нарушение на разпоредби от Европейската конвенция за защита на правата на човека, като се сочи практика на СЕС. Моли съдът, да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен. В о.с.з. жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. З., която поддържа жалбата на посочените основания. Депозира писмени бележки в указаният от съдът срок.

Ответникът-консулт на Р.България в [населено място],В. чрез юрисконсулт
3. прави искане за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на постановения отказ.
Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град,като взе предвид доводите на страните и
извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и
правна страна следното:

Административното производство е започнало по молба на Х. Т.
Ву,гражданка на Р.В..Жалбоподателката е подала в Посолството на Р.България в
[населено място],В.,заявление №НАН23000153V за издаване на виза тип "D"-за
дългосрочно пребиваване/л.19/.Към заявлението жалбоподателката е представила
пред административния орган следните документи:копие на международен паспорт,
удостоверение за сключен граждански брак между Х. Т. Ву и Ф. Х. Н. ,издадено от
СО на 24.10.2022г.;копие на лична карта на Ф. Х. Н.;нотариален акт на недвижим
имот от 11.05.2000г. на Ф. Х. Н.;декларация с нотариална заверка за сключен
брак,подписана от съпруга и – Ф. Х. Н.,че сключеният между двамата брак не е
сключен с цел заобикаляне на законите и нормите, регламентиращи режима за
чужденците в Република България и осигуряване на молителя пребиваване в
страната;нотариално заверена декларация,че молителят се установява по собствено
желание на територията на Р.България на адрес в [населено място]; удостоверение за
липса на съдимост на молителката в Р.В.; препис-извлечение от регистъра за
гражданско състояние от СО, в който е отразен гражданският брак между
жалбоподателката и Ф. Х. Н., банково удостоверение от „ПИБ“АД за притежавани
от последният парични средства в евро.

След проведена съгласувателна процедура с ДА "Национална сигурност" заявлението
на молителката е било разгледано от ДАНС,по реда на инструкция №
КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване.Предоставено е
становище от ,като е посочено,че при проведената беседа със съпруга на Х. Т.
Ву.Същият е имал предишен брак и съпругата му е починала.Посочено е че в хода
на беседата с Ф. Х. Н.,не отговорил на редица въпроси около живота на съпругата
му.В становището е посочено,че може да бъде направено предложение са налице
белезите на фиктивност на сключеният брак./л. 71/. От дирекция“Миграция“ е
изразено положително становище.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза,
анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР/л.
9/,от Посолството на Р.България в Х.,Р.В.,подписано от консулско длъжностно
лице–Атушка М.,с адресат оспорващата Х. Т. Ву,същата е уведомена,че издаването
на виза е отказано.Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.24 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните
писмени доказателства съгласно определение на съдът по реда на чл.192 от ГПК:
справка рег. №513р-30217/23.03.2023г.(л.59) от дирекция "Миграция" в МВР.Справка
от ДАНС рег.№М-25233/22.11.2023г.(л.69).Справка от „Гранична полиция“ относно

пътуванията на Х. Т. Ву и Ф. Х. Н. .

В жалбата до съдът адв.З. е направила искане за събиране на гласни доказателства,което е било уважено от съдът,с протоколно определение от 07.11.2023г. съдът е допуснал в качеството на свидетел З. Ангх Н..

В показанията си свидетеля заяви следното:Познавам Х. Т. Ву отдавна.Живеем на една и съща улица в Х., на около 250 – 300 м от един от друг. Бившата жена на брат ми почина преди около 7 години. Познавам Х., а оттук познавам и майката й, аз живея тук. След като почина жена му, във В. има обичай, често да се ходи на гробищата, тя му е помагала и така. Брат ми живее тук, но често ходи до В. и оттам се е създала връзката. Заедно са и имат връзка от около 4 - 5 години.Брат ми и Х. сключиха брак в България на 22.10.2022 г. и аз, и другият ми брат присъствахме, ние бяхме свидетели.Съдът кредитира свидетелските показания като приема същите за логични и последователни,които кореспондират с другите доказателства по делото.

Административен съд София-град,като прецени доказателствения материал по делото,както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу отказа е депозирана в деловодството на АССГ на 09.06.2023г., като същият е връчен на 31.05.2023г.Съгласно разпоредбата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4,не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.Видно от текста на жалбата до съдът,жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването му на права по ЕКЗПЧОС.Предвид изложеното настоящият състав приема,че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение,същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания.Същата е в законоустановения 14-дневен срок и е процесуално допустима,по същество основателна.

Настоящият състав намира,че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган.Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.В тази връзка по делото е представена Заповед №95-00-254/03.10.2011г., издадена от Министъра на външните работи /л.24/,съгласно която на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства е възложено да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които могат вземат решение за отказ за издаване на виза.Съгласно възможността за делегиране на

правономощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със Заповед №47/18.07.2022г./л.25/, издадена от Посланика на Република България в В., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 НУРИВОВР.

В случая е била спазена предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2](#). Съгласуването е извършено по реда , определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице.Във формуляра се вписват мотивите,като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване(изпращане) на заинтересуваното лице.Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство,Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г.Съгласно чл. 4 от Акта относно условията за присъединяване на Р. България и Румъния,разпоредбите на достиженията на правото на Шенген, посочени в Приложение II към Акта, са задължителни и се прилагат в Р. България от датата на присъединяване (1.01.2007 г.).След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 година относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. L ОВ. бр.165 от 2 юли 2018г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с Регламент (ЕС) 2019/1155.С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и К.А. (C-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34).Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията,

предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...)

Постановеният отказ за издаване на виза „Д“ на жалбоподателката е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на [чл.59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) - не съдържа мотиви, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, което води и до материална незаконосъобразност на акта, поради следните съображения.

Оспорващата Х. Т. Ву, [дата на раждане] е гражданка на Р.В. и е съпруга на българският гражданин Ф. Х. Н., съгласно представеното удостоверение за сключен граждански брак на 24.10.2022 г. в [населено място]/л.11/

В конкретния случай жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид “Д”, видно от заявлението и отбелязаното в постановения отказ.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

Съгласно цитираните норми на чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, издаването на виза се отказва на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. При другата хипотеза на т.24. (нова - ДВ, бр. 23 от 2013 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В съдържанието на формуляра няма вписани конкретни фактически основания, послужили на ответника за приложението на чл. 10, ал. 1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Настоящият състав не споделя изводите на административния орган, че не са доказани целта и условията на заявеното посещение и пребиваване на територията на Р. България от жалбоподателката. Към подаденото заявление е приложено удостоверение за сключен граждански брак на жалбоподателката с български гражданин, което е достатъчно основание да се приеме, че целта на пребиваването е реализиране правото на съвместен семеен живот. В чл. 8, § 1 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е регламентирано право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Допустимата, с оглед на § 2 на чл. 8 от ЕКПЗОСЧ намеса на държавата в упражняването на това право, следва да бъде надлежно доказана, а в случая, дори от малкото доказателствата по делото е видно, че правото на личен и семеен живот на чуждия гражданин би било накърнено, без да е доказано наличието на предпоставките, при които това е допустимо. Нарушението на основното право на личен живот е гарантирано от

конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава. Безспорно е, че то не е абсолютно право, и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретната хипотеза, няма никакви мотиви в отказа дали административният орган е изследвал дали с издаването на отказа ще се наруши правото на личен и семеен живот на оспорващата и дали отказът ще доведе до нарушаване на основното право на личен живот и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В Решение по дело Boulif, ЕСПЧ приема, че "извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, § 1 ЕКПЧОС. Съгласно ЕКПЧОС понятието "семейство" се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е "необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел". Прилагането на чл.8,§ 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, § 1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, и степен на интеграция в обществото на договарящата държава. Административният орган/АО/ не е обсъдил нито едно доказателствата събрани в хода на административното производство представени от жалбоподателката и съпруга и, включително не е обсъдил и становищата от Дирекция "Миграция и ДА"НС", които са изискани по негова инициатива в хода на производството по издаване на виза. В административното производство АО е бил длъжен да извърши индивидуална преценка на всички факти и обстоятелства от значение за гарантиране на признатите от Конвенцията права на съответното лице и разпоредбите на ЗЧРБ, което не е било направено. Изложеното обосновава извод за пълна липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "Д" по отношение на жалбоподателката. Нарушението на изискванията за форма на акта е съществено, тъй като пречатства както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличие на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т.2 от АПК](#). Липсата на мотиви съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., което е задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#) във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

По изложените съображения се налага извод, че оспореният отказ за

издаване на виза вид „Д“ за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание [чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК](#), поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявление №23000153 от 13.03.2023г., подадено в посолството на Република България в Х. от Х. Т. Ву, [дата на раждане] , гражданка на В..

Воден от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), Административен съд София - град, I отделение, 34състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Т. Ву, [дата на раждане] , гражданин на В., Отказ за издаване на виза тип „Д“ по подадено заявление №23000153 от 13.03.2023г., постановен от Атушка М., консул при Посолството на Република България в [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на консул на Република България в [населено място] за ново произнасяне по заявление №23000153 от 13. 03. 2023 г. на Х. Т. Ву, [дата на раждане] , гражданин на В., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: